

## Ispriika i dvije napomene:

Najprije, ispričavam se zbog jednog korekturnog previda. Antun Soljan nije preminuo 10.7. 1992. (kako stoji u prošlom broju *Foruma*), nego 1993.

Zatim, red je kazati nekoliko riječi o sudbini Sabolove pjesme KAD IZGOVORIM TVOJE IME. Napisana je 1970., a objelodanjena u *Hrvatskom tjedniku* br. 1 1971. Rješenjem Okružnog suda u Bjelovaru (u proljeće 1972.) otvorena je istraga protiv autora koja je, nakon službene ekspertize Igora Mandića i Jure Kaštelana, na jesen 1973. obustavljena.

Željko Sabol, nažalost, nije doče-

kao ponovno objavljivanje pjesme. Početkom rujna 1991. u jednom za nj nepodnošljivom času (izazvanom ratnim užasima) izvršio je samoubojstvo..., a pjesma se, sama (?), nastavila boriti za svoj izgovorni, što znači i konačni oblik.

U *Glasu Koncila* (Božić 1991.), u antologiji *Skupljena baština* po izboru Stijepa Mijovića Kočana (Zagreb, 1993.) te danas u *Slobodnoj Dalmaciji* - tiskana je ista "varijanta", a u antologiji rodoljubnog pjesništva *Mila si nam Ti jedina* (Zagreb, 1998.) bitno drugačija. Držim da glavni urednik Božidar Petrač (bio krv ili prav) mora to objasniti.

I.M.

## ŽELJKO SABOL

(28.11.1941. - 5.9.1991.)

## Kad izgovorim tvoje ime

Kad izgovorim tvoje ime: HRVATSKA  
pređa mnom je lice onog koji se podrijetla svoga odrekao  
pa ostaje sâm na putu, zatravljen pred ponorima  
ne sjeća se svojih mrtvih, onih što su sve iskusili  
nevjeru i omću, kajanje i prijetnju  
i slijedi slijepo sunce što se zorom diže  
nad tvoje gluhe uvale, nad tvoje prazne kolijevke  
nikada u tvome srcu nije bilo toliko nesreće  
nikada u tvome tijelu  
nije bilo toliko metaka  
nikada u tvojim sinovima nije bilo manje ljubavi  
za prah iz koga iznikosmo i koji će nas jednom natrag pozvati

Kad izgovorim tvoje ime: HRVATSKA  
te čudnu riječ što stoljećima sam je samo sricao  
i pođem bosonog kroz tvoje šume, hridi, šikarje,  
kuće bez ljudi, posjede bez gospodara  
sakrivat ću se kao uhoda  
i mahovinu naći da me ne bi korak odad  
pred došljacima koji sretni u pijanstvu  
ne žele ništa znati, ništa čuti, ništa vidjeti  
i kada trijezni budu neće se zapitati  
odakle teku tvoje rijeke i u koji se ocean slijevaju  
još samo jednom javit ću se glasom  
i znati da je prošao moj vijek

Kad izgovorim tvoje ime: HRVATSKA  
umjesto bajke pređa mnom se prostre pustinja  
strah i varka, ili smijeh u vječnom zaboravu  
napustit ću gradove i živjeti gdje nema ljudske stope  
domahujući konjanicima koji silaze s vrha planine  
govor njihov, sastavljen od zapovijesti, ne mogu razumjeti  
mi ostajemo oči u oči i uvijek ćemo tako ostati  
jer molitva i kletva jednako su teške  
a vrijeme prije sna i vrijeme kad se gube prijatelji  
već je tako blizu da me topot taj zaglušuje  
ja sadih stabla, a oni nose crne sjekire  
i traže mjesta na kojima je bila zapisana  
istina o zemlji gdje ni cvijeće više rasti ne može

Kad izgovorim tvoje ime: HRVATSKA  
grane se uznemire i zmiya pojavi iz mojih njedara  
za ugriz pravi čas, svi tragovi su već u prašini  
a gorka kap na ovoj usni dovoljna je da me omami  
ja te prizivam, i otkrivam u nedaćama  
koje me okružuju, pretvarajući čitav svijet u sjenu  
tvoga lika, sazdanog od kamena i soli  
hladnoća je već tolika da se naše ruke jedva pokreću  
u očima bez sjaja naziremo strane svijeta  
a ja ne znam kamo da se vratim  
jer što je jučer bilo danas više nema važnosti  
na ovom otoku gdje u nekom zaklonu nas čeka  
posljednji dio zakopanog blaga: SRETNJA HRVATSKA

1970.

(Glas Koncila, Božić 1991.)

## OLINKO DELORKO

(30.1. 1910. - 18.2. 2000.)

## Razrušena Arkadija

Po mojoj Arkadiji pale su tolike bombe,  
Aristej je uvršten u osoblje kavane "Splendid",  
nema više nimfa osim na platnima Clauda Loraina,  
spavaju ljudi koji bi trebali biti budni,  
a budni su koji bi trebali spavati.

Kiša neprestano pada moćeci nekoliko oborenih  
drveta na livadi  
i jedno trošno šatorsko krilo.

Jadni pastiri... i ovo kruženje čelika u zraku.

...

(Hrvatsko slovo, 4.2. 2000.)

TROJICA  
PREMINULIH  
PJESNIKA

## VELJKO VUČETIĆ

(12.6. 1930. - 9.2. 1999.)

## Večeras ću biti na nebu

Večeras ću biti na nebu:  
to ću reći jednog prozirnog jutra  
kad ugledam gavrana  
kako slijeće na moju glavu,  
a magle se podignu  
i ostane azurno nebo.  
Lastavice će pobjeći u svoja gnijezda  
i mladunčad neće odati svoju pijuk,  
bit će takva tišina  
kakve nije bilo od postanka,  
tada ću biti uzet,  
ugrađen za nebo;  
jer dosta sam teretio kuglu zemljinu,  
stvoren za let  
konačno odletih  
u postojbinu očeva

...

(Hrvatsko slovo, 5.3. 1999.)